

fielt Underffud. Der var vel et Deficit, men det spillede kun en ubetydelig Rolle i denne Henseende, hvorimod Skatten hovedsagelig indførtes for at udvikle Landets commercielle og fiscale Kræfter; det var netop de Ord, Ministeren brugte. Ved Hjælp af de store Beløb, hvorom Talen dreiede sig, nemlig 50—90 Millioner Rd., har man været istand til at affkaffe en saadan Mængde trykkende Skatter, en saadan Mængde urimelige og al Udvikling hæmmende Toldlove, at man derved, troer jeg, har givet Stødet til det uhyre Dyring, som den engelske Nationalformue har naaet. Seg troer derfor ikke, at vi gjøre Ret i her at ville komme med en Indkomstskat, uden at vi have den alvorlige Hensigt at benytte de Penge, som derved komme ind, paa en saadan Maade, at de kunne fremme Landets Udvikling; men vi bør ikke indlade os paa at indføre en tør Indkomstskat, fordi det i Grunden er en utaalelig Skat; den bliver kun taaalelig derved, at de Penge, som komme ind ved den, anvendes paa en forstandig Maade. Det er imidlertid forbeholdt en senere Dag at forhandle om denne Skat, og i dette Dieblik vil jeg derfor kun nu gjøre opmærksom paa, at den ikke alene bør bruges til at dække finansielle Huller. Vi ville jo faae Forslag til to Indkomstskattelove i denne Maaned; den ene have vi, og den anden vente vi inden Juul; men det forekommer mig ikke at være nogen heldig Maade at gaae frem paa; to Indkomstskattelove i een Maaned, er virkelig for Meget. — Der er her igaar blevet talt Saameget om den Hovedindtægtsfilde, vi have i Tolden, at jeg maaskee ogsaa tør sige et Par Ord om den. Dens og Indkomstskattens Skæbne burde egentlig være uadskillige. Seg har ikke nogensinde kunnet glæde mig over — hvad jeg beklager — at høre den høitærede Finantsminister ytre sig om Toldfager her i Thinget, skjøndt jeg flere Gange har givet Anledning til, at vi kunde komme til en foreløbig Forhandling herom, men derimod har Landstinget været heldigere. Der har den høitærede Finantsminister afgivet en Erklæring, paa hvilken jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden. Den ærede Minister sagde den 29de Januar 1869 i Landstinget til det 7de kongevalgte Medlem (An-

dræ): „Seg skal for mit Bedkommende gjerne udtale, at Saadant“ — nemlig en total Affkaffelse af Tolden — „ikke ligger i min Plan og ikke let, ja slet ikke vil skee, saalænge jeg har den Ære at være Finantsminister, men hvad jeg derimod ikke vil vægre mig ved, det er at revidere Toldtariften og, med Bibeholdelse af omtrentlig den samme Indtægt, som Statskassen nu har igjennem Tolden, deels at simplificere Tariften, deels maaskee at ophæve enkelte Positioner, der maaskee erkjendes for at være urimelig høie i Forhold til Omsætningen, eller som i alt Fald ere uden finansielt Udbytte.“ Hvad nu den totale Affkaffelse af Tolden angaaer, saa ligger Spørgsmaalet derom jo ikke for; der kommer vel nok en Tid, da vore Efterkommere høilig ville undre sig over, at vi kunne have været saa ukloge at beskaffe paa den Maade; men om Noget af os oplever den Tid, er et andet Spørgsmaal. Ikke alene er der jo med Tolden forbundet en stor Fortræd for al Omsætning, ikke alene er det overordentlig dyrt at opkræve denne Skat, og ikke alene skjuler den saa mange Synder i sig, at de, skjøndt de ikke sees, dog føles; men vor Toldtarif er tillige saaledes indrettet, at det ikke blot er for Statskassens Skyld, at Tolden hæves, men det er ogsaa af Hensyn til et Antal af vore Medborgere, som give sig af med visse Bedrifter, og som man søger for at sætte istand til at tage visse bestemte Priser for, hvad de frembringe, fordi Tariften forhindrer os Andre i at indføre det, vi behøve, fra Udlandet, hvorved vi altsaa nødes til at tage det her. Vi have jo det bedste Bevis paa denne forunderlige Stilling deri, at Regjeringen, naar den hvert Dieblik indfører Sager fra Udlandet, den ene Gang betaler Told til sig selv og den anden Gang ikke gjør det. Naar der, for at anføre et Exempel, til Fyrvæsenet behøves saa og saa mange Tusind Potter eller Pund Olie, afholdes der ganske vist Licitation over denne Olie; men hvad skeer? Alene de indenlandske Fabrikanter kunne levere Olien, fordi Prisen for Fyrvæsenet ellers stiger paa Grund af Tolden, men man glemmer, at Differencen, naar man indfører fra Udlandet, gaar i Statens Lomme. Man betaler altsaa